

fogják, hogy a fészek fölé, néhány lépés vesszőt helyeznek s mikor a madár fészkére akar szállni, avagy fiait etetni, akkor a lép összeragasztja szárnytollait s fiaival együtt fogságba kerül. Néha lószórból készült hurokkal is fogják.

Azt hiszem, hogy a madárkereskedés Romániában is alkonyát éli; kívánatos is volna, hogy az illetékes tényezők közbevéssék magukat, hogy ezek a szerencsétlen teremtmények ne kalitkába zárva, hanem a szabad természetben gyönyörködtessék a természet barátait hivatásukhoz képest.

Betegh Lajos.

UDÓSÍTÁSOK.

Elaggott fakó-keselyű. Olvasva e folyóirat mult számában Lakatos Károlynak az orvmadarak létfentartási működéséről szóló felette érdekes cikkét, vonatkozóan ennek az elvéhédet példányokról szóló részére, illustris példakép említem fel, hogy 1900 okt. 10-én egy hatalmas fakó-keselyű ereszkedett le Békéscsaba egyik népesebb utcájára. A kimerültség minden szimptomái észrevehetőek lévén rajta,

még a közelgő szemtanúk sem riaszthatták fel az agoniába merült madároriást, úgyannyira, hogy sikerült azt pokrócz segítségével zsákmányul is ejteni. Pár napig még a gymnasium udvarán őrizték a beteget, de minthogy gondozóit csőr- s szárnyvagdosásokkal hevesen támadta, csakhamar a preparátor asztalára került. Tekintve, hogy ez a példány magán viseli a vénség minden ismertető jelét s tekintve azt, hogy boncolása közben lösebb vagy más elváltozás nem volt észrevehető, gyomra megvizsgálása alapján a mérgezés is kizártnak látszott, minden valószínűséggel feltehetjük, hogy ez is egy azon orvmadarak közül, melyeknek létfentartására szükséges fizikai erejük felett a végelgyengülés, mint az élet természetes procezzusa győzedelmeskedik. — Ugyancsak ebben a cikkben olvasom továbbá, hogy némely orvmadár csaknem az „őrültséggel“ határos vakmerőséggel támad meg más, erejét felülmuló élőlényt. Erre pedig szolgáljon bizonyítékképen, hogy pár évvel ezelőtt hetivásárunkra is került egy oly harcra, melynek testébe orvmadárkarmok s esontújjak voltak benöve, világos jelétül a ragadozó „őrült“ támadásának.

Békéscsabán, 1902 január 30.

Tarján Tibor.

T. Szerkesztőség! Hogy a róka zsákmánya megszerzésében mily ravaszságot szokott kifejteni, azt a következőkben elmondandó m. évi október hó egyik estéjén tett megfigyelésem eléggé bizonyítja. Csendesén meghúzódva a cserjés domboldal szélén elhúzódó árokban vártam a bekövetkezendőkre, amidőn az előttem elterülő völgy alján tőlem mintegy 30 lépésnyi távolságra fekvő bokorban egy rókát vettem észre erősen a földhöz lapulva; élénken figyelni látszott, mintha várt volna valamire. Jelenlétemet, úgy látszott, nem vette észre s így kíváncsian vártam a mozdulatát, mert nem tudtam, hogy mire leskelődhetik. Egyszerre csak a völgy távoli részéből rókaacsaholás ütötte meg füleimet; arrafelé nézve láttam, hogy egy nyúl szalad a völgy alján s tőle mintegy 30—40 lépésnyire két róka üldözte egyenesen a bokor felé, melyben a már említett róka lappangott. A vaktában rohanó nyúl nem vette észre a bokorban rejtőző veszedelmet s így egyenesen nekifutott. Mikor már csak néhány lépésnyire volt a bokortól, hirtelen kirohant a leskelődő róka és elkapva a nyúl nyakát, erősen a földhöz szorítva tartotta. Csakhamar a két üldöző is odaért a tett színhelyéhez s már-már siker koronázta volna munkájukat, de egy jól irányzott lövésem leterítette az egyik rókát, míg a másik kettő felfogván a helyzet felettébb kritikus voltát, nyomtalanul eltűntek a bokrok közt, a nyúl pedig megszabadulván ellenségeitől, szintén nagy gyorsasággal odébb állt.

Ifj. Balázsovich István.

T. Szerkesztőség! Ha valaki ordeink bestiális vadrozójának, a farkasnak, monografiáját fogja megírni, — tájékoztatóul fog neki az alábbi eset szolgálni arra nézve, hogy nemesak a nagy Oroszország hóval borított síkságain vetemedik ez a ragadozó megfontolhatatlan szemtelenségre, hanem a kultúra terén már előhaladt hazánk népes vidékein is. — Az elmúlt év karácsony másodnapjának holdvilágos estéje volt, amint úgy tíz óra tájt N. község mellett haladt szekerem, melyen — hivatalos utunkból hazatérőben — főerdőörömmel voltunk ruhánkba betakaródzva s tünődöttünk hallgatagon az emberi sors kifürkészhetlen változatain s a nagy mindenség mulandóságán. „Még egy rongyos rókát sem látni“ — töröm meg a már unalmassá válni készülő csendet. „Ép azt akartam mondani, — felel reá a főerdőőr — hogy ott előttünk, az út közepén mintha valami állat mozogna.“ Odapillantok magam is, hát tényleg látom, hogy mintegy 50—60 lépésnyire előttünk valami alak üldögél. „No az

már biztos, hogy róka, — mondtam én — csak gyűjjon egy töltenyt a tegyverébe.“ S míg az ilyenkor szokásos kapcsolással a tölteny tényleg belekerül a puskába, addig kocsink el is döcögött az ismeretlen alakig, amely a róka szokása ellenére egy esepet sem zsenirozta magát s csak midőn a lovak már majdnem ráléptek, mozdult el s mászott fel koczogva a mintegy méternyi magasságú útpárkányra. Hátha löktem a kocsiszt, — aki tudta, hogy ez a rögtöni megállásnak a

jele, — s amint a szekér megáll, vadunk még mindig nem gondolt a menekülésre; pedig a róka ilyenkor szedi az irháját! Az őr tehát czélba veszi s véletlenül pompásan tarkón lövi a még akkor is rókának vélt állatot. Ahogy azonban leszáll utánna a szekérről s fel akarja emelni az élettelen, — elfogja őt a csodálkozás. „No kérem, még ekkora rókát soh'se láttam.“ „Már mindegy, — mondom — csak tegyék saroglyába a kocsissal.“ Hát ahogy odáhozak a szekérhez, eszméltünk fel egyszerre, hogy hát „hiszen ez farkas“. Még megjegyzem, hogy ez az eset jól frekvenciózott megyei úton történt s hogy a lovak még jelét sem adták a közmondásos horkolásnak, ugrándozásnak. Hogy az éhség-e, vagy mi készítette a farkast az elmesélt toleráns viselkedésre, — ki tudná megmondani. Tény az, hogy bár már elég farkassal volt dolgom, — ily szemtelenségét eddig még nem tapasztaltam.

Nagy-Sink, 1002 január 31.

Vadászüdvvvel

Craus Géza.

Dr. Mika Károly.

† 1902 január 26.

Sulyos csapás érte fellendülő vadászati szakirodalmunkat. Dr. Mika Károly nincs többé! Negyedszázadot meghaladó lelkiismeretes munkássága delén ölte meg őt a szörnyű betegség. A magyar vadászati szakirodalom egyik kiváló művelőjét vesztette el benne, ki fáradságot nem ismerve, vasszorgalommal és nagy tudással felfegyverkezve, lelke tüzeit emésztette fel, hogy hazájának korrekt és tanult vadászokat nevelni segítsen. Az egész ország vadászközönsége ismeri „A Természet“, „Vadászlap“, „Vadászat és Allatvilág“-ban sürűn megjelent szakközleményeit, minden olvasója a legnagyobb elismeréssel szól „A vizsla porforce idomítása“ című könyvéről és a vadászati szakirodalom valódi kincséből az átdolgozásában megjelent „Dietzl“-féle díszmű, melynek értékét kiválóan emeli az a körülmény is, hogy a majdnem 800 oldalas munkában minden vadászati műkife-